

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), zwanej dalej: k.p.a., oraz art. 11c i art. 11g ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 311), zwanej dalej: specustawą, po rozpatrzeniu odwołań pana [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] oraz pani [REDAKTOWANO] i pana [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO], reprezentowanych przez r.pr. [REDAKTOWANO], od decyzji Starosty Czarnkowsko-Trzcianeckiego nr 209/2024 z 11 lipca 2024 r. (znak: AB.6740.19.2024.MMal) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn. „Rozbudowa drogi gminnej nr 163132P - ul. Ogrodowej w Trzciance - budowa drogi rowerowej wzdłuż ul. Ogrodowej”, zwanej dalej: zaskarżoną decyzją:

- I. **Uchylam** załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji: 9-stronicowe opracowanie pn. „Mapa z proponowanym przebiegiem drogi” (str. 15a÷15h wraz z okładką)
i orzekam poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowej mapy z zaznaczoną linią rozgraniczającą teren (rys. nr 3.1÷3.3), która stanowi załącznik nr 1 do niniejszej decyzji.
- II. **Uchylam** zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim zatwierdzono projekt zagospodarowania terenu i projekt architektoniczno-budowlany, stanowiące część załącznika nr 3 do zaskarżonej decyzji,
i orzekam poprzez zatwierdzenie, w miejsce uchylenia, nowego projektu zagospodarowania terenu i projektu architektoniczno-budowlanego, które stanowią odpowiednio załączniki nr 2÷3 do niniejszej decyzji.
- III. **Uchylam i orzekam** poprzez zastąpienie w punkcie VIII.8. na stronie 6., w wierszach 15.÷16. (licząc od góry strony) zaskarżonej decyzji, zapisu:
„Rozporządzeniem Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z dnia 6 września 2021 r. w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki (Dz.U. z 2021 r., poz. 1686)”
zapisem:
„rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 22 grudnia 2022 r. w sprawie dziennika budowy oraz systemu Elektroniczny Dziennik Budowy (Dz.U. z 2023 r. poz. 45)”.
- IV. **Uchylam i orzekam** poprzez zastąpienie w punkcie X.4. na stronie 7., w wierszu 17. (licząc od dołu strony) zaskarżonej decyzji, zapisu: „X.1.” zapisem: „X.3.”.
- V. **W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.**

Uzasadnienie

Wnioskiem z 23 stycznia 2024 r. (wpływ: 25 stycznia 2024 r.), uzupełnionym w trakcie prowadzonego postępowania, pan Rufin Jarka, zwany dalej: Pełnomocnikiem zarządcy drogi, działając w oparciu o załączone pełnomocnictwo, wystąpił do organu I instancji o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na rozbudowie drogi gminnej nr 163132P (ul. Ogrodowej w Trzciance) w zakresie budowy drogi rowerowej wzdłuż ul. Ogrodowej. Pełnomocnik zarządcy drogi wniósł także o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, uzasadniając konieczność jego nadania interesem społecznym.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie, Starosta Czarńkowsko-Trzcianecki decyzją nr 209/2024 z 11 lipca 2024 r. (znak: AB.6740.19.2024.MMaI) udzielił Burmistrzowi Trzcianki, zwanemu dalej: Zarządcą drogi, zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Od decyzji odwołania do Wojewody Wielkopolskiego, za pośrednictwem organu I instancji, wnieśli:

- 1) pan [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (właściciel działki o nr. ewid. [REDAKTOWANE], ark. [REDAKTOWANE], obręb 0001 M. Trzcianka) - pismo z 30 lipca 2024 r. (złożone tego samego dnia w Starostwie Powiatowym w Czarńkowie, Delegaturze w Trzciance), w którym:
 - a) zarzucono przejęcie większej powierzchni terenu niż jest to wymagane do realizacji drogi rowerowej, a także brak odpowiedzi na niżej wymienione pisma składane w toku postępowania pierwszoinstancyjnego,
 - b) zażądano „przesunięcia równolegle granicy i ogrodzenia o ok. 60 cm z obu stron działki” i umieszczenia złącza kablowego jak dotychczas na granicy posesji na odpowiedniej wysokości, umożliwiającej swobodny dostęp do przyłącza,
 - c) przedłożono dowody w postaci kopii pism z 17 czerwca 2024 r. i 21 czerwca 2024 r., które kierowane były do organu I instancji;
- 2) pani [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] i pan [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (właściciele działek o nr. ewid.: [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE], ark. [REDAKTOWANE], obręb 0001 M. Trzcianka), reprezentowani przez r.pr. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] - pismo z 12 sierpnia 2024 r. (nadane tego samego dnia w placówce pocztowej operatora wyznaczonego), w którym:
 - a) zarzucono „błędne ustalenia faktyczne polegające na niezasadnym uznaniu, iż przebieg planowanego przedsięwzięcia jest jedynym możliwym wariantem przebiegu drogi rowerowej” oraz nierozpoznanie istoty sprawy poprzez brak analizy dopuszczalnego innego przebiegu planowanej drogi,
 - b) zażądano uchylecia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji,
 - c) odniesiono się do dokumentacji projektowej i miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w ramach wskazania dowodów uzasadniających żądanie.

Odwołania spełniają wymagania określone w art. 11g ust. 1a specustawy oraz wniesione zostały w terminie.

Na mocy art. 11g ust. 1 pkt 1 specustawy właściwym organem odwoławczym w sprawie jest Wojewoda Wielkopolski. W związku z powyższym, Starosta Czarnkowsko-Trzcianecki przekazał Wojewodzie Wielkopolskiemu odwołania wraz z aktami sprawy [pisma z: 5 sierpnia 2024 r. (wpływ: 7 sierpnia 2024 r.) i 20 sierpnia 2024 r. (wpływ: 23 sierpnia 2024 r.)].

W tym miejscu wskazać należy, że istotą postępowania odwoławczego, zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, jest ponowne rozpoznanie sprawy przez organ II instancji w pełnym - co do zasady - zakresie. Oznacza to, że organ odwoławczy winien rozpatrzyć sprawę na nowo w jej całokształcie. Organ nie jest przy tym związany uzasadnieniem środka zaskarżenia, a winien skontrolować postępowanie i decyzję organu pierwszej instancji z punktu widzenia legalności, celowości oraz słuszności rozstrzygnięcia, niezależnie od tego, czy zostały podniesione przez odwołujących w tym zakresie zarzuty.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracji publicznej powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezspornie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 k.p.a. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów k.p.a., a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe, w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego Wojewoda Wielkopolski rozpatrzył ponownie wnioski Zarządcy drogi o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Starostę Czarnkowsko-Trzcianeckiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność zaskarżonej decyzji, jak również rozpatrzył zarzuty podniesione przez odwołujących.

Zgodnie z art. 11b ust. 1 specustawy, wniosek został złożony po uzyskaniu pozytywnej opinii Zarządu Województwa Wielkopolskiego, wyrażonej w postanowieniu nr 195/23 z 3 sierpnia 2023 r. (znak: DI-IV.8012.195.2023). Ponadto, Pełnomocnik zarządcy drogi przedłożył dokumenty potwierdzające zwrócenie się o wydanie opinii przez Zarząd Powiatu Czarnkowsko-Trzcianeckiego i Burmistrza Trzcianki.

Odnosnie wymaganej na podstawie ww. przepisu opinii właściwego wójta (burmistrza, prezydenta miasta) należy zauważyć, że w analizowanym przypadku zachodzi tożsamość podmiotu występującego o opinię oraz podmiotu tę opinię wydającego, tak więc uzyskane opinii Burmistrza Trzcianki nie było niezbędne.

W aktach sprawy brakowało jednak dowodów potwierdzających niewydanie opinii przez Zarząd Powiatu Czarnkowsko-Trzcianeckiego w terminie 14 dni od dnia zwrócenia się o jej

wyrażenie, tj. od 20 lipca 2023 r. Zgodnie bowiem z art. 11b ust. 2 specustawy, niewydanie opinii w ww. terminie traktuje się jako brak zastrzeżeń do wniosku.

Wobec powyższego, organ odwoławczy pismem z 5 sierpnia 2025 r. (doręczenie: 8 sierpnia 2025 r.), zwanym dalej: pismem WW nr 1, wezwał Pełnomocnika zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień, czy Zarząd Powiatu Czarnkowsko-Trzcianeckiego nie wydał opinii, o której mowa w art. 11b ust 1 specustawy, w terminie 14 dni od dnia zwrócenia się o jej wyrażenie.

Pełnomocnik zarządcy drogi - w odpowiedzi na wezwanie organu odwoławczego - pismem z 8 września 2025 r. (znak: 250908_224_RJ_057, wpływ: 9 września 2025 r.), zwanym dalej: pismem RJ nr 1, poinformował, że Zarząd Powiatu Czarnkowsko-Trzcianeckiego nie wydał opinii w terminie.

Zgodnie z wymogami art. 11d specustawy, wniosek zawierał:

- 1) mapę w skali 1:500 przedstawiającą proponowany przebieg drogi (z uchybieniem, o którym będzie mowa poniżej);
- 2) analizę powiązania drogi z innymi drogami publicznymi;
- 3) mapy zawierające projekty podziału nieruchomości, sporządzone zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 4) określenie nieruchomości lub ich części, które planowane są do przejęcia na rzecz właściwej jednostki samorządu terytorialnego;
- 5) określenie nieruchomości lub ich części, z których korzystanie będzie ograniczone;
- 6) określenie zmian w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Badając akta sprawy organ II instancji stwierdził, że na mapie przedstawiającej proponowany przebieg drogi linią terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oznaczono jezdnię drogi gminnej nr 163132P w zakresie nieobjętym robotami budowlanymi.

Z uwagi na powyższe, organ odwoławczy pismem WW nr 1 wezwał Pełnomocnika zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień w zakresie ww. kwestii.

Pismem RJ nr 1 Pełnomocnik zarządcy drogi:

- 1) wyjaśnił, że jezdnia drogi gminnej nr 163132P błędnie objęta została linią terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych;
- 2) przedłożył skorygowaną mapę przedstawiającą proponowany przebieg drogi oraz projekt zagospodarowania terenu, zwany dalej: PZT.

Do wniosku inwestor dołączył również PZT i projekt architektoniczno-budowlany, zwany dalej: PAB. Przedmiotowa dokumentacja projektowa została wykonana i sprawdzona przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (obecnie: Dz.U. z 2025 r. poz. 418 ze zm.), zwanej dalej: ustawą - Prawo budowlane. Zgodnie z art. 34 ust. 3d pkt 3 ustawy - Prawo budowlane, do ww. projektów dołączono oświadczenie o sporządzeniu ich zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez inwestora projektu, w kształcie zatwierdzonym zaskarżoną decyzją, organ odwoławczy stwierdził, że spełnia on (z zastrzeżeniem uchybień wskazanych w dalszej części niniejszej decyzji) wymagania określone w art. 34 ust. 2 i ust. 3

ustawy - Prawo budowlane, obowiązujących przepisach dotyczących projektowania dróg - w tym w: rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 24 czerwca 2022 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących dróg publicznych (Dz.U. poz. 1518 ze zm.), zwanym dalej: rozporządzeniem w sprawie PTB, i rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz.U. z 2022 r. poz. 1679 ze zm.), zwanym dalej: rozporządzeniem w sprawie PB, a także jest zgodny z pozostałymi elementami wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Do wniosku winny być również załączone opinie, o których mowa w art. 11d ust. 1 pkt 8 specustawy, oraz wymagane przepisami odrębnymi decyzje administracyjne. W aktach sprawy znajdują się następujące dokumenty:

- 1) pozytywna opinia Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Pile z 15 listopada 2023 r. (znak: ZS.224.4.19.2023.RD);
- 2) opinia Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (WUOZ w Poznaniu, Delegatura w Pile) z 24 sierpnia 2023 r. (znak: Pi-WA.5183.1608.2.2023) z informacją, że:
 - przedmiotowa inwestycja drogowa znajduje się w granicach strefy ochrony konserwatorskiej zewidencjonowanych stanowisk archeologicznych ujętych w wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków (obszary AZP 38-23/10, 39-23/37 i 38),
 - podczas prac ziemno-budowlanych wymagane jest prowadzenie badań archeologicznych;
- 3) pismo nr 2546/23 Szefa Ośrodka Zamiejscowego w Poznaniu Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji z 31 lipca 2023 r. (znak: CWC.R.OZ.Poz.-SLog.0732.260.2023) - opinia z informacją, że obszar inwestycji nie koliduje z terenami zamkniętymi MON oraz nie występuje tam infrastruktura telekomunikacyjna MON.

W aktach sprawy znajdują się również:

- 1) pełnomocnictwo z 24 stycznia 2024 r. (znak: OR.0052.9.2024) udzielone przez Zarządcę drogi, umocowujące Pełnomocnika zarządcy drogi do występowania w przedmiotowej sprawie;
- 2) oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane złożone 25 stycznia 2024 r. i 11 kwietnia 2024 r.;
- 3) pismo Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Bydgoszczy Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 26 lipca 2023 r. (znak: BD.RPP.430.21.2023.SW), wskazujące na brak potrzeby wydania opinii, o której mowa w art. 11d ust. 1 pkt 8 lit. d specustawy;
- 4) szczegółowe zestawienie nieruchomości objętych wnioskiem;
- 5) pismo Burmistrza Trzcianki z 5 kwietnia 2024 r. (znak: OŚ.6220.8.2024.AB), wskazujące na brak konieczności uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia;
- 6) projekt stałej organizacji ruchu.

Badając akta sprawy organ II instancji stwierdził, że w pkt 1 oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, złożonego 11 kwietnia 2024 r., jako inwestora wskazano Gminę Trzcianka, a nie właściwego zarządcę dróg gminnych.

W kontekście powyższego, zauważyć należy, że zgodnie z art. 11a specustawy wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo wykonujący zadania zlecone z zakresu administracji rządowej starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych, wydają decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej na wniosek właściwego zarządcy drogi. Art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (obecnie: Dz.U. z 2025 r. poz. 889), zwanej dalej: u.d.p., stanowi, że zarządcą drogi jest organ administracji rządowej lub jednostki samorządu terytorialnego, do którego właściwości należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg. W myśl art. 19 ust. 2 pkt 4 u.d.p., w przedmiotowej sprawie zarządcą dróg gminnych jest Burmistrz Trzcianki, i tym samym pełni on rolę inwestora w przypadku budowy (rozbudowy) drogi publicznej na podstawie przepisów specustawy.

Wobec powyższego, Wojewoda Wielkopolski pismem WW nr 1 wezwał Pełnomocnika zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień na okoliczność przedłożenia nieprawidłowo wypełnionego oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, wskazując jednocześnie, że na etapie postępowania odwoławczego istnieje możliwość przedłożenia prawidłowo wypełnionego oświadczenia.

Przy piśmie RJ nr 1 Pełnomocnik zarządcy drogi przekazał prawidłowo wypełnione oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, złożone 19 sierpnia 2025 r.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że Starosta Czarnekowsko-Trzcianecki nieprawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, opierając się na niedokładnie zweryfikowanej dokumentacji sprawy, jednakże kwestia ta została wyjaśniona przez Wojewodę Wielkopolskiego w postępowaniu odwoławczym. Tym samym, organ II instancji skorygował wady postępowania organu I instancji w zakresie zebranego materiału dowodowego.

Analizując złożony przez inwestora wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej organ odwoławczy ostatecznie uznał, że poza uchybieniami, o których była mowa powyżej i które to uchybienia zostały konwalidowane przez Wojewodę Wielkopolskiego, zawiera on wszystkie wymagane w niniejszej sprawie elementy wskazane w art. 11d ust. 1 specustawy oraz wymagane na podstawie art. 33 § 3 k.p.a.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez organ I instancji postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej i stwierdził, co następuje.

Złożony do organu I instancji wniosek był niekompletny, w związku z czym Starosta Czarnekowsko-Trzcianecki, działając na podstawie art. 64 § 2 k.p.a., pismami z 8 lutego 2024 r. i 13 marca 2024 r. wezwał wnioskodawcę do usunięcia braków formalno-prawnych wniesionego podania.

Przy pismach z: 26 lutego 2024 r. (znak: 240226_224_RJ_024) i 15 kwietnia 2024 r. (znak: 240415_224_RJ_032), Pełnomocnik zarządcy drogi przekazał uzupełnienie wniosku, czyniąc zadość wezwaniom.

Zgodnie z art. 11d ust. 5 specustawy, Starosta Czarńkowsko-Trzcianecki prawidłowo poinformował Pełnomocnika zarządcy drogi oraz właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie, wysyłając indywidualne zawiadomienie z 14 maja 2024 r. odpowiednio na adres wskazany we wniosku oraz na adresy wskazane w katastrze nieruchomości (wg danych z wypisów z rejestru gruntów sporządzonych 7 marca 2024 r.). Pozostałe strony organ I instancji zawiadomił o wszczęciu postępowania w drodze obwieszczenia z 14 maja 2024 r.:

- 1) zamieszczonego na tablicach ogłoszeń: Starostwa Powiatowego w Czarńkowie (w terminie od 14 maja 2024 r. do 11 czerwca 2024 r.) i UM Trzcianki (w terminie od 15 maja 2024 r. do 29 maja 2024 r.);
- 2) zamieszczonego w BIP: Starostwa Powiatowego w Czarńkowie (na okres 14 dni od 14 maja 2024 r.) i UM Trzcianki (w terminie od 15 maja 2024 r. do 29 maja 2024 r.);
- 3) opublikowanego w prasie lokalnej (Tygodnik Powiatowy „Nadnoteckie Echa”) w wydaniu nr 20/1410 z 14 maja 2024 r.

W aktach sprawy utrwalono dokonane ww. czynności.

Zgodnie z art. 11d ust. 6 pkt. 1 i 2 specustawy zawiadomienie o wszczęciu postępowania zawierało oznaczenie nieruchomości lub ich części objętych wnioskiem według katastru nieruchomości oraz informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

W związku z ww. zawiadomieniem, strony postępowania lub ich przedstawiciele i pełnomocnicy wnieśli uwagi i zastrzeżenia odnośnie inwestycji drogowej. Organ I instancji sukcesywnie przysyłał Pełnomocnikowi zarządcy drogi kopie pism stron w celu zajęcia stanowiska, a ten ustosunkował się do poruszonych zagadnień. Uzyskane wyjaśnienia organ I instancji przekazał stronom.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, organ I instancji decyzją nr 209/2024 z 11 lipca 2024 r. (znak: AB.6740.19.2024.MMal) udzielił Zarządcy drogi zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Decyzji nadany został rygor natychmiastowej wykonalności.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 specustawy, organ I instancji prawidłowo doręczył decyzję Pełnomocnikowi zarządcy drogi oraz zawiadomił pozostałe strony o jej wydaniu w drodze obwieszczenia z 16 lipca 2024 r.:

- 1) zamieszczonego na tablicach ogłoszeń: Starostwa Powiatowego w Czarńkowie (w terminie od 17 lipca 2024 r. do 5 sierpnia 2024 r.) i UM Trzcianki (w terminie od 17 lipca 2024 r. do 31 lipca 2024 r.);
- 2) zamieszczonego w BIP: Starostwa Powiatowego w Czarńkowie (na okres 14 dni od 17 lipca 2024 r.) i UM Trzcianki (w terminie od 17 lipca 2024 r. do 31 lipca 2024 r.);

3) opublikowanego w prasie lokalnej (Tygodnik Powiatowy „Nadnoteckie Echa”) w wydaniu nr 29/1419 z 16 lipca 2024 r.

Ponadto, organ I instancji zawiadomił (pismo z 16 lipca 2024 r.) o wydaniu decyzji właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych decyzją, zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości.

W aktach sprawy utrwalono dokonane ww. czynności.

Zgodnie z art. 11f ust. 4 specustawy, zawiadomienie o wydaniu decyzji zawierało informację o miejscu, w którym strony mogły zapoznać się z treścią decyzji.

Kontrolowana decyzja (z zastrzeżeniem uchybień, o których będzie mowa w dalszej części niniejszej decyzji) czyni zadość wymogom przepisu art. 11f ust. 1 specustawy.

Pozytywnie należy ocenić określenie w zaskarżonej decyzji terminu, o którym mowa w art. 16 ust. 2 specustawy, na 120 dzień od dnia uzyskania waloru ostateczności przez decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Zaskarżona decyzja czyni także zadość wymaganiom art. 17 ust. 1 specustawy. Starosta Czarnkowsko-Trzcianecki prawidłowo nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności oraz uzasadnił podjęte w punkcie XVII. rozstrzygnięcie. Organ działał w granicach przyznanых mu uprawnień i uprawnień tych nie nadużył. Nadanie zaskarżonej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności leży bowiem w interesie społecznym, przy czym specustawa nie wprowadza żadnych szczególnych kryteriów oceny takiego interesu. Jeżeli zatem Zarządca drogi wskazał na interes społeczny, a organ uznał, że wystąpiły przesłanki do nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, to specustawa nie daje podstaw do negowania takiego rozstrzygnięcia. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym wielokrotnie prezentowano bowiem stanowisko, że planowe terminy realizacji inwestycji, poprawa jakości i bezpieczeństwa ruchu użytkowników dróg oraz efektywne gospodarowanie publicznymi środkami finansowymi zawsze stanowić będą o zaistnieniu "uzasadnionego przypadku", o którym mowa w art. 17 ust. 1 specustawy (por. np. wyrok NSA z 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14).

Organ I instancji prawidłowo wskazał w decyzji jej adresata - Burmistrza Trzcianki. Zaskarżona decyzja zawiera prawidłowe oznaczenie stron postępowania.

Uzasadnienie decyzji zawiera szczegółowy opis złożonego wniosku i przebiegu sprawy oraz wyjaśnienie okoliczności faktycznych i prawnych mających wpływ na rozstrzygnięcie, w tym stanowisko organu I instancji odnośnie uwag wniesionych przez strony postępowania.

Organ I instancji nie odniósł się jednak w żaden sposób do wymogów art. 96 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (obecnie: Dz.U. z 2024 r. poz. 1112 ze zm.), zwanej dalej: ustawą ooś.

W tym miejscu, należy jeszcze raz podkreślić, że rolą organu odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie sprawy. Z tak zakreślonej kognicji organu II instancji wynika, że może on, a nawet jest obowiązany sanować braki uzasadnienia decyzji organu I instancji, o ile wynika z niej czego decyzja ta dotyczy.

Wobec powyższego, organ odwoławczy rozważył, czy planowane przedsięwzięcie może potencjalnie znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000. Najbliższymi obszarami Natura 2000, położonym ok. 5 km od planowanej inwestycji, są: obszar specjalnej ochrony ptaków Nadnoteckie Łęgi (PLB300003) i specjalny obszar ochrony siedlisk Dolina Noteci (PLH300004). Mając na względzie lokalizację przedsięwzięcia oraz jego rodzaj i charakter stwierdzono, że nie przewiduje się znaczącego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przyrodnicze, w tym różnorodność biologiczną, rozumianą jako liczebność i kondycję populacji występujących gatunków, w szczególności gatunków chronionych, rzadkich lub ginących oraz ich siedliska. Realizacja przedsięwzięcia nie wpłynie także na obszary chronione, a w szczególności na siedliska przyrodnicze, gatunki roślin i zwierząt oraz ich siedliska, dla których zostały wyznaczone obszary Natura 2000, ani pogorszenie integralności obszarów Natura 2000 lub powiązania z innymi obszarami. Ponadto, przedsięwzięcie nie spowoduje utraty i fragmentacji siedlisk oraz nie wpłynie na funkcję ekosystemu.

W związku z powyższym, w niniejszej sprawie nie zachodzi potrzeba nałożenia obowiązku przedłożenia Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Poznaniu dokumentów, o których mowa w art. 96 ust. 3 ustawy ooś.

Reasumując, brak odniesienia się przez organ I instancji do ww. przepisów ustawy ooś, stanowi naruszenie przepisu art. 107 § 3 k.p.a., aczkolwiek pozostaje bez wpływu na ostateczną treść rozstrzygnięcia.

Organ II instancji stwierdził również, że zaskarżona decyzja zawiera prawidłowe pouczenie co do terminu wniesienia odwołania oraz o prawie do zrzeczenia się odwołania i skutkach zrzeczenia się odwołania.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, organ II instancji stwierdził, że wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytoryczno-reformacyjnej. Należy zauważyć, że przepisy art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

W orzecznictwie sądowym, jak również w doktrynie prawa administracyjnego, utrwalił się pogląd, że organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę zobowiązany jest uwzględniać zmiany stanu prawnego i faktycznego sprawy zaistniałe po wydaniu zaskarżonej decyzji organu I instancji i nie może ograniczyć się tylko do kontroli decyzji organu I instancji (por. np. wyrok NSA z 23 września 2010 r., sygn. akt I OSK 1566/09; wyrok WSA w Gliwicach z 23 listopada 2010 r., sygn. akt III SA/GI 1228/10). Organ odwoławczy, w ramach swoich uprawnień kontrolnych, ocenia bowiem materiał dowodowy, uwzględniając stan faktyczny stwierdzony w czasie wydania decyzji przez organ I instancji, jak i zmiany stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji organu I instancji, a wydaniem decyzji w postępowaniu odwoławczym. W toku postępowania odwoławczego możliwe jest więc korygowanie wniosku przez inwestora.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, że w trakcie prowadzonego postępowania odwoławczego, pismem z 3 lutego 2025 r. (doręczenie:

10 lutego 2025 r.) organ II instancji wezwał Pełnomocnika zarządcy drogi, w odniesieniu do PZT i PAB, do wyjaśnienia:

- 1) braku wskazania w części opisowej PAB kategorii obiektów budowlanych (por. § 20 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie PB);
- 2) naruszenia § 55 ust. 2 rozporządzenia w sprawie PTB, poprzez zaprojektowanie zjazdu zwykłego w obszarze oddziaływania skrzyżowania z drogą gminną nr 163160P w km ok. 1+746,80, podczas gdy zgodnie z ww. przepisem, zjazdu nie projektuje się w miejscu, które zagraża bezpieczeństwu ruchu, z wyjątkiem trudnych warunków;
- 3) naruszenia § 42 ust. 3 rozporządzenia w sprawie PTB, poprzez zaprojektowanie drogi dla rowerów o szerokości mniejszej niż 2,5 m;
- 4) naruszenia § 45 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia w sprawie PTB, poprzez zaprojektowanie przejazdów rowerowych o szerokości 2 m;
- 5) braku ciągłości zaprojektowanych dróg dla pieszych (por. § 28 ust. 1 rozporządzenia w sprawie PTB);
- 6) charakteru nawierzchni oznaczonej od km ok. 1+330 do km ok. 1+375, wskazanej w legendzie jako „proj. opaska utwardzona o nawierzchni brukowej z betonowej kostki brukowej koloru szarego”.

Jednocześnie w ww. wezwaniu, organ odwoławczy zwrócił uwagę, że trudne warunki zostały zdefiniowane w § 4 pkt 22 rozporządzenia w sprawie PTB i zastosowanie tych przepisów wymaga pisemnego uzasadnienia w dokumentacji projektowej zgodnie z § 2 ust. 5 rozporządzenia w sprawie PTB.

Pismem z 19 marca 2025 r. (znak: 250319_224_RJ_044, wpływ: 24 marca 2025 r.) Pełnomocnik zarządcy drogi złożył stosowne wyjaśnienia oraz przekazał skorygowany PZT i PAB.

Pismem WW nr 1 organ II instancji wezwał Pełnomocnika zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień na okoliczność wprowadzenia zmian w PZT i PAB, przedłożonym przy ww. piśmie, w taki sposób, jakby dokumentacja projektowa w tej wersji została sporządzona już w styczniu 2024 r. (data zawarta m.in. na okładkach, metrykach rysunków oraz oświadczeniach projektantów i sprawdzających).

Jednocześnie Wojewoda Wielkopolski zauważył, że z dokumentacji projektowej musi jednoznacznie wynikać kto i kiedy dokonał stosownych zmian i poprawek oraz czy osoby te dokonując poprawek potwierdzają, że projekt w tej nowej wersji został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. Oświadczenia projektantów i sprawdzających nie mogą bowiem zostać złożone „na przyszłość” lecz muszą odnosić się do ostatecznej wersji projektu (po poprawkach i uzupełnieniach).

Przy piśmie RJ nr 1 Pełnomocnik zarządcy drogi przekazał PZT i PAB zawierający prawidłową datę opracowania dokumentacji.

Z uwagi na powyższe, Wojewoda Wielkopolski uchylił zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim zatwierdzono PZT i PAB, oraz orzekł o zatwierdzeniu nowej dokumentacji projektowej przedłożonej przez Pełnomocnika zarządcy drogi.

Organ odwoławczy uchylił również załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji: 9-stronicowe opracowanie pn. „Mapa z proponowanym przebiegiem drogi” (str. 15a÷15h wraz z okładką) i orzekł o ustaleniu w miejsce uchylenia, nowej mapy z zaznaczoną linią rozgraniczającą teren (rys. nr 3.1÷3.3), która została przedłożona przez Pełnomocnika zarządcy drogi.

Organ II instancji analizując zapisy zaskarżonej decyzji zauważył także, że Starosta Czarńkowsko-Trzcianecki udzielając zezwolenia na realizację inwestycji drogowej:

- 1) powołał się na rozporządzenie regulujące sposób prowadzenia dzienników budowy, które utraciło moc;
- 2) odwołał się do błędnego punktu decyzji, określając ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązku rozbiórki istniejących obiektów budowlanych nieprzewidzianych do dalszego użytkowania.

W ocenie Wojewody Wielkopolskiego wskazane powyżej nieprawidłowości w zaskarżonej decyzji mogły zostać wyeliminowane w trybie art. 113 § 1 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postanowienia błędy pisarskie i rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydawanych przez ten organ decyzjach.

W wyroku NSA w Warszawie z 16 lipca 2001 r. (sygn. akt V SA 3928/00) stwierdzono jednak, że możliwość korekty w wypadkach oczywistych omyłek powinna przysługiwać także organowi odwoławczemu, a podstawą takiego rodzaju działania może być art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. Sąd wskazał, że skoro w powyższym trybie organ odwoławczy może skorygować orzeczenie „in merito”, to tym bardziej może dokonać sprostowania, działając w formie właściwej dla art. 138 k.p.a. (decyzja), nie zaś dla art. 113 k.p.a. (postanowienie).

Organ odwoławczy skorygował zatem wskazane powyżej omyłki.

Konsekwencją opisanych okoliczności zaistniałych w toku postępowania odwoławczego, stwierdzonych błędów i braków w zaskarżonej decyzji oraz w załącznikach nr 1 i 3 do niej, jak i przedłożonych przez inwestora skorygowanych materiałów mapowych i projektowych, są dokonane zmiany w zaskarżonej decyzji, o których mowa w pkt. I÷IV. niniejszej decyzji.

Ustalenia niniejszej decyzji w zakresie, w którym uchylono zaskarżoną decyzję i orzeciono w sprawie (tj. pkt. I÷IV.), nie naruszają zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 k.p.a., ponieważ zasadnicze rozstrzygnięcia decyzji pozostają zgodne z decyzją organu I instancji. Zarówno przedmiot inwestycji, jak i jej lokalizacja, są takie same jak we wniosku rozpatrywanym w toku postępowania prowadzonego przez organ I instancji. Pozostała część zaskarżonej decyzji jest zgodna z przepisami prawa i dlatego - w pkt. V. niniejszej decyzji - została ona utrzymana w mocy.

Rozpatrując zaś wniesione odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest decyzją związaną i nie dopuszcza jakiegokolwiek uznaniowości przy jej wydawaniu. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowane jest stanowisko, że przepisy specustawy nie upoważniają organów orzekających do oceny racjonalności czy słuszności rozwiązań projektowych przyjętych we wniosku o udzielenie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. O przebiegu drogi

oraz przyjętych rozwiązaniach technicznych decyduje wyłącznie jej zarządca. W toku postępowania organ winien ocenić kompletność złożonego wniosku, ustalić, czy spełnia on inne przesłanki określone przepisami specustawy oraz zbadać, czy wnioskowana inwestycja nie pozostaje w sprzeczności z prawem powszechnie obowiązującym. Co do przebiegu inwestycji jest natomiast tym wnioskiem związany. Organy administracji publicznej orzekające w sprawie wniosku (zarówno w I, jak i w II instancji) nie współuczestniczą w projektowaniu inwestycji i nie posiadają kompetencji do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, czy też do zmiany proponowanych rozwiązań co do jej przebiegu, bowiem jej usytuowanie zależy od woli zarządcy drogi (por. wyroki WSA w Poznaniu z: 10 lutego 2016 r., sygn. akt IV SA/Po 893/15; 25 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Po 582/15; 11 września 2014 r., sygn. akt II SA/Po 328/14; 9 czerwca 2009 r., sygn. akt IV SA/Po 130/09; wyrok WSA w Opolu z 12 października 2010 r., sygn. akt II SA/Op 381/10; wyroki WSA w Warszawie z: 18 kwietnia 2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 46/07; 9 listopada 2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 638/06).

Należy przy tym wyjaśnić, że zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 specustawy w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w specustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy - Prawo budowlane. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 ustawy - Prawo budowlane, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (por. wyrok WSA w Warszawie z 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

Podkreślić również należy, że niedopuszczalna jest ocena racjonalności czy słuszności koncepcji przedstawionej przez inwestora, bowiem miałyby ona charakter pozaprawny. To inwestor, jako podmiot wyspecjalizowany w danej dziedzinie, posiadający odpowiednią wiedzę, decyduje o słuszności i racjonalności realizacji danego przedsięwzięcia drogowego, i to on wybiera najbardziej korzystne rozwiązanie lokalizacyjne i techniczno-wykonawcze (stanowisko wyrażone m.in. przez NSA w wyroku z 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13).

Przedmiotem orzekania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej jest więc inwestycja w kształcie wskazanym we wniosku, nie zaś poszukiwanie rozwiązań alternatywnych w celu uwzględnienia interesów jednej lub kilku ze stron postępowania, bowiem drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa. Co do zasady budowa dróg publicznych stanowi bowiem działanie ze względu na dobro wspólne. Niewątpliwie jednak, przy opracowaniu koncepcji lokalizacji inwestycji drogowej na danym terenie, inwestor musi uwzględnić wszystkie ograniczenia prawne, wynikające z ustaw szczególnych, jak również ograniczenia faktyczne. Oceniając to, czy zaskarżona decyzja w sposób prawidłowy zapewnia poszanowanie uzasadnionych interesów osób trzecich,

należy jednak mieć na względzie, że inwestor realizujący inwestycje drogową działa w interesie publicznym, który ma prymat nad interesem prawnym jednostki, o ile nie narusza jego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem. Obowiązek uwzględnienia uzasadnionych interesów osób trzecich należy interpretować w taki oto sposób, że chodzi tu o interesy obiektywnie uzasadnione.

Mając jednak na względzie zasadę prawdy obiektywnej ustanowioną w art. 7 k.p.a., organ odwoławczy umożliwił Pełnomocnikowi zarządcy drogi - jako kreatorowi i wnioskodawcy przedmiotowej inwestycji drogowej - odniesienie się do zarzutów podniesionych w odwołaniach. Pismem z 2 września 2024 r. (doręczenie: 4 września 2024 r.), zwanym dalej: pismem WW nr 2, organ II instancji wezwał bowiem Pełnomocnika zarządcy drogi do ustosunkowania się do uwag wniesionych w odwołaniach oraz określenia, czy istnieje możliwość zmiany przyjętych rozwiązań projektowych w sposób uwzględniający przedstawione żądania, a jeśli nie, to do szczegółowego i wyczerpującego uzasadnienia przyczyn nieuwzględnienia zgłaszanych żądań.

Pismem z 3 października 2024 r. (znak: 241003_224_RJ_040, wpływ: ePUAP-UPP143142667), zwanym dalej: pismem RJ nr 2, Pełnomocnik zarządcy drogi udzielił odpowiedzi na pismo WW nr 2.

W odniesieniu do odwołania pana [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO], Pełnomocnik zarządcy drogi poinformował, że na działce o nr ewid. [REDAKTOWANO] zastosowano rozwiązanie projektowe polegające na wykonaniu muru oporowego z prefabrykatów żelbetowych typu L, z jednoczesnym pozostawieniem różnicy wysokości na granicy nieruchomości (wyniesienie drogi dla rowerów od 30 do 70 cm ponad poziom działki przyległej).

Pełnomocnik zarządcy drogi wyjaśnił również z czego wynika szerokość zajęcia działki o nr ewid. [REDAKTOWANO] (która wynosi w km [REDAKTOWANO] - 0,59 m, natomiast w km [REDAKTOWANO] - 0,80 m), dementując jednocześnie twierdzenia odwołującego o przyczynie tkwiącej w usytuowaniu złącza kablowego. Pełnomocnik zarządcy drogi przedstawił także uwarunkowania lokalizacji złącza kablowego, szczegółowo uzasadniając przyjęte rozwiązania w tym zakresie.

W odniesieniu zaś do odwołania pani [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] i pana [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO], Pełnomocnik zarządcy drogi wyjaśnił, że na etapie opracowywania dokumentacji rozważane były różne warianty lokalizacji drogi dla rowerów i ostatecznie przyjęto wariant optymalny. Droga dla rowerów została zaprojektowana po stronie zabudowań, aby zapewnić maksymalną dostępność i obsługę przyległych posesji. Pełnomocnik zarządcy drogi wskazał, że po prawej stronie jezdni zlokalizowana jest siedziba Nadleśnictwa Trzcianka oraz Osiedle XXX-lecia (co było głównym powodem lokalizacji drogi dla rowerów w procedowanym kształcie), natomiast po przeciwnej stronie jezdni usytuowane są miejsca parkingowe Spółdzielni Inwalidów „Przyszłość” oraz teren Rodzinnego Ogrodu Działkowego „Relaks” (lokalizacja drogi dla rowerów po tej stronie wiązałaby się z koniecznością likwidacji miejsc parkingowych ww. zakładu oraz części drogi technicznej na terenie ROD).

Pełnomocnik zarządcy drogi odniósł się również do kwestii zjazdów na nieruchomości oraz bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Przy piśmie z 7 listopada 2024 r. (doręczenie: 12 listopada 2024 r. 13 listopada 2024 r.) organ II instancji przekazał odwołującym kopię pisma RJ nr 2 (wraz z załącznikami), zawierającą stanowisko Pełnomocnika zarządcy drogi w sprawie zarzutów podniesionych w odwołaniach.

Po wystosowaniu ww. pisma, odwołujący wnieśli następujące pisma w toku postępowania odwoławczego:

1) pisma pana [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO]:

a) z 23 listopada 2024 r. (wpływ: 26 listopada 2024 r.), w którym:

- podtrzymano stanowisko wyrażone w odwołaniu w odniesieniu do braku odpowiedzi na część pism składanych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego,
- podjęto polemikę ze stanowiskiem Pełnomocnika zarządcy drogi, zaprezentowanym w piśmie RJ nr 2, w odniesieniu do lokalizacji złącza kablowego,

b) z: 5 marca 2025 r. (wpływ: 10 marca 2025 r.) i 28 kwietnia 2025 r. (wpływ: 5 maja 2025 r.), w których wyrażono sprzeciw wobec przejęcia części nieruchomości na potrzeby inwestycji drogowej;

2) pisma pani [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] i pana [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO], reprezentowanych przez profesjonalnego pełnomocnika:

a) z: 26 listopada 2024 r. (wpływ: 28 listopada 2024 r.) i 6 marca 2025 r. (wpływ: 11 marca 2025 r.), w których podtrzymano stanowisko w sprawie,

b) z 10 lipca 2025 r. (wpływ: 14 lipca 2025 r.), w którym wniesiono o wstrzymanie natychmiastowego wykonania zaskarżonej decyzji.

Organ II instancji sukcesywnie przekazywał wniesione uwagi i zastrzeżenia Pełnomocnikowi zarządcy drogi w celu zajęcia stanowiska, a ten ustosunkował się do poruszonych zagadnień, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Uzyskane wyjaśnienia organ odwoławczy przekazał odwołującym.

Stronami postępowania odwoławczego są właściciele i użytkownicy wieczystych nieruchomości, a także osoby fizyczne i osoby prawne posiadające ograniczone prawa rzeczowe oraz inne prawa do nieruchomości objętych zaskarżoną decyzją oraz inne osoby, których interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie.

Wobec powyższego, stosownie do art. 10 § 1 k.p.a., w związku z art. 11c i art. 11d ust. 5 specustawy, Wojewoda Wielkopolski pismem z 6 października 2025 r. zawiadomił Pełnomocnika zarządcy drogi i właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem (zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości) o zakończeniu postępowania dowodowego w toku postępowania administracyjnego, wyznaczając termin zapoznania się z aktami i wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań do 31 października 2025 r. Pozostałe strony postępowania zostały zawiadomione w drodze obwieszczenia Wojewody Wielkopolskiego z 6 października 2025 r.:

1) zamieszczonego na tablicach ogłoszeń: WUW w Poznaniu i UM Trzcianki (w terminie od 10 października 2025 r. do 24 października 2025 r.) oraz Starostwa Powiatowego w Czarnkowie (w terminie od 7 października 2025 r. do 27 października 2025 r.);

- 2) zamieszczonego w BIP: WUW w Poznaniu, UM Trzcianki i Starostwa Powiatowego w Czarnkowie (w terminie od 10 października 2025 r. do 24 października 2025 r.);
- 3) opublikowanego w prasie lokalnej („Głos Wielkopolski”) w wydaniu z 10 października 2025 r.

W wyznaczonym terminie, jak i do dnia wydania niniejszej decyzji, strony postępowania (w tym odwołujący) nie skorzystały z prawa do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, ani nie wniosły uwag. W związku z powyższym, zgodnie z art. 81 k.p.a., należy uznać za udowodnione wskazane w zgromadzonym materiale dowodowym okoliczności faktyczne.

Zgodnie z art. 36 k.p.a., pismami z: 2 września 2024 r., 7 listopada 2024 r., 10 stycznia 2025 r., 19 lutego 2025 r., 17 kwietnia 2025 r., 10 czerwca 2025 r., 5 sierpnia 2025 r. i 6 października 2025 r. Wojewoda Wielkopolski informował o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał kolejno nowe terminy jej załatwienia (finalnie do 8 grudnia 2025 r.).

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska Pełnomocnika zarządcy drogi, jak również zarzutów podniesionych w odwołaniach i pismach wniesionych w toku postępowania odwoławczego, organ II instancji stwierdził, co następuje.

Ustosunkowując się do zarzutu pana [REDAKTOWANE], że inwestor zamierza przejąć większą powierzchnię terenu niż jest to wymagane do realizacji drogi rowerowej, zauważyć należy, że zaskarżona decyzja i zatwierdzony nią PZT i PAB nie przewidują rozwiązań, które wprowadzają nadmierną, a w szczególności nieuzasadnioną ingerencję w prawo własności odwołującego. Ingerencja w działkę o nr ewid. [REDAKTOWANE] związana z realizacją inwestycji odpowiada tylko jej koniecznemu zakresowi. Teren będący własnością strony postępowania nie został zajęty w wymiarze większym, niż jest to wymagane dla realizacji inwestycji w kształcie określonym w załączniku nr 3 do decyzji. W PZT i PAB, w ramach projektowanego pasa drogowego przylegającego do działki odwołującego, przyjęto bowiem następujące parametry techniczne: opaska utwardzona o szerokości 1,00 m, dwukierunkowa droga dla rowerów o szerokości 2,00 m oraz opaska gruntowa o szerokości 0,50 m, co daje łącznie 3,50 m szerokości przekroju poprzecznego. Należy także zauważyć, że w km [REDAKTOWANE]+[REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] punkt graniczny działki o nr ewid. [REDAKTOWANE] oddalony jest od lica krawężnika o 2,91 m, natomiast w km [REDAKTOWANE]+[REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] – o 2,70 m. Zestawienie ww. odległości dowodzi, że szerokość zajęcia działki odwołującego, która wynosi w km [REDAKTOWANE]+[REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] – 0,59 m, natomiast w km [REDAKTOWANE]+[REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] – 0,80 m, jest zasadna.

Mając na uwadze powyższe, organ II instancji zauważa, że we wniosku w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wskazane zostały nieruchomości lub ich części niezbędne dla realizacji inwestycji (jest wśród nich działka o nr. ewid. [REDAKTOWANE]). Rodzaj i zakres prac budowlanych został szczegółowo określony w dokumentacji projektowej, stanowiącej załącznik do wniosku, a następnie doprecyzowany i wyjaśniony w toku postępowania odwoławczego. Nie ulega wątpliwości, że na znajdującej się w liniach rozgraniczających teren nieruchomości, stanowiącej dotychczasową własność pana

■■■■■ ■■■■■, zaprojektowane zostały elementy branży drogowej, tj. opaska gruntowa (w ramach której zlokalizowano obrzeże betonowe od strony drogi dla rowerów oraz mur oporowy od strony przyległej nieruchomości), która wynika z konieczności zachowania skrajni drogi dla rowerów o szerokości 0,5 m. Ponadto, przewidziano usunięcie kolizji z istniejącym uzbrojeniem terenu, tj. przestawienie złącza kablowego na nową lokalizację. W związku z powyższym, organ II instancji, nie będąc uprawnionym do oceny racjonalności rozwiązań przyjętych przez właściwego zarządcę drogi, nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że kształt inwestycji narusza normy prawne w zakresie działki stanowiącej własność pana ■■■■■ ■■■■■.

Dostrzec trzeba, że pan ■■■■■ ■■■■■ oczekuje „przesunięcia równolegle granicy i ogrodzenia o ok. 60 cm z obu stron działki” oraz umieszczenia złącza kablowego jak dotychczas na granicy posesji na określonej wysokości, i w tym kontekście jego sprzeciw wobec planów inwestora wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania dotychczasowego prawa własności nieruchomości. Jednakże, przebieg inwestycji liniowej zawsze pozostaje wynikiem kompromisu uwzględniającego szereg czynników. Ponadto, ograniczenia techniczne i prawne związane z charakterem projektu przedmiotowej inwestycji powodują, że niemożliwe jest dowolne kształtowanie przebiegu inwestycji. Przedmiotowa inwestycja drogowa, z uwagi na wymogi techniczne, jak i bezpieczeństwo jej funkcjonowania, podlega ściśle określonym regułom prawnym.

Zezwolenie na realizację inwestycji drogowej w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób lub podmiotów których prawa lub interesy mogą być przez to pozwolenie zagrożone lub naruszone. W takich okolicznościach inwestor zawsze będzie narażony na niezadowolenie części właścicieli działek z przyjętych rozwiązań lokalizacyjnych i projektowych, ponieważ to on samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych, a następnie techniczno-wykonawczych inwestycji. Natomiast poza ochroną prawną, wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają protesty obywateli lub innych podmiotów wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonego przebiegu inwestycji. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy do odmowy wydania zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Zgodnie bowiem z art. 11e specustawy, nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami - w tym na przykład od zgody właściciela nieruchomości na jej podział i zajęcie, czy zlokalizowania złącza kablowego zgodnie z jego żądaniem.

Wyjaśnić należy także, że kwestia dopuszczalności zastosowania ingerencji wyłączeniowej na gruncie specustawy jest ukształtowana całkowicie odmiennie niż w ramach postępowania wyłączeniowego prowadzonego na zasadach ogólnych.

Z przepisów specustawy nie wynika obowiązek legitymowania się przez Zarządcę drogi tytułem prawnym do nieruchomości objętej zakresem inwestycji, jako warunek złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej,

czy też konieczność uzyskania zgody właściciela nieruchomości na realizację inwestycji na terenie danej nieruchomości. Wszystkie działania w ramach realizacji inwestycji drogowej dokonywane są w oparciu o władztwo administracyjne, a specustawa nie przewiduje w tej materii konsultacji lub uzyskania zezwoleń właścicieli nieruchomości objętych zakresem inwestycji. Podkreślić należy, że inwestor nie musi mieć zgody na podjęcie czynności skutkujących wejściem na teren nieruchomości niezbędnych dla realizacji inwestycji, gdyż przejście własności nieruchomości niezbędnych do realizacji inwestycji drogowej, w granicach wydzielonych liniami rozgraniczającymi teren i pasami innych dróg publicznych, następuje z mocy prawa (por. art. 12 ust. 4 specustawy).

Odnosząc się do podniesionej przez pana [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] kwestii rzekomego braku odpowiedzi na pisma z 17 czerwca 2024 r. i 21 czerwca 2024 r., kierowane do organu I instancji, zauważyć należy, że ich treść powielała uwagi i zastrzeżenia zgłoszone już wcześniej w piśmie z 21 maja 2024 r., do których Pełnomocnik zarządcy drogi odniósł się w piśmie z 31 maja 2024 r. (znak: 240531_224_RJ_035). Organ I instancji przekazał następnie stronie uzyskane wyjaśnienia.

W kontekście powyższego, godzi się także zauważyć, że naczelną zasadą postępowania administracyjnego jest zasada prawdy obiektywnej wyrażona w art. 7 k.p.a. Z zasady tej wynika, że organy administracji publicznej prowadzące postępowanie mają obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w taki sposób, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością, a zwłaszcza mają obowiązek dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnej sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego i swoje stanowisko wyrazić w uzasadnieniu podjętej decyzji. To z uzasadnienia decyzji pan [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] powinien poznać powody, dla których jego argumenty, wnioski i uwagi nie zostały uwzględnione przy rozstrzygnięciu sprawy.

Tym samym, tak postawiony zarzut o braku reakcji organu na ww. pisma nie może stanowić o wadliwości postępowania pierwszoinstancyjnego i wydanej decyzji, skoro w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Starosta Czarnkowsko-Trzcianecki odpowiedział na wnioski, uwagi i zastrzeżenia podniesione w postępowaniu prowadzonym przed tym organem oraz zaprezentował swoje stanowisko w sprawie, które doprowadziło do takiego, a nie innego rozstrzygnięcia administracyjnego. Fakt, że organ nie uwzględnił żądań odwołującego, nie świadczy o tym, że ich nie badał.

Rozpatrując zaś odwołanie pani [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] i pana [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO], zauważyć należy, że odwołujący dopatrują się zasadniczo naruszenia przepisów prawa w tym, że organ I instancji nie przeanalizował alternatywnego rozwiązania w zakresie przebiegu planowanej inwestycji, tj. lokalizacji ścieżki rowerowej po przeciwnej stronie jezdni. Odwołujący tym samym oczekują generalnie utrzymania swojego status quo w zakresie, w jakim dotychczas korzystali ze swoich nieruchomości.

Nie ulega wątpliwości, że zezwolenie na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej wiąże się z ingerencją w prawo własności odwołujących. Mając jednak na względzie cele wprowadzenia przepisów specustawy podkreślić należy, że realizacja inwestycji drogowej

każdorazowo wiązać się będzie z licznymi wywłaszczeniami, a inwestycja drogowa byłaby niemożliwa do zrealizowania, gdyby organy orzekające w sprawie miały obowiązek uwzględniać uwagi właścicieli wywłaszczonych nieruchomości dotyczące obciążenia ich nieruchomości. Ewentualna korekta w zakresie obciążeń nieruchomości mogłaby budzić z kolei sprzeciw podmiotów, których prawa w wyniku dokonania tej korekty podlegałyby zwiększonym ograniczeniom. Stąd też celowy zabieg ustawodawcy, który konstruując przepisy specustawy nie pozostawił organom kompetencji do dokonywania oceny w tym zakresie i w konsekwencji wyłączył możliwość skutecznego podnoszenia tego typu zarzutów. Funkcję kompensacyjną pełni w tych sytuacjach odszkodowanie.

W ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej organ administracji nie dokonuje wyboru pomiędzy wariantami przedstawionymi przez strony, a proceduje wniosek przedłożony przez inwestora. Przepisy specustawy nie zobowiązują również Zarządcy drogi do przedstawienia różnych wariantów przebiegu planowanej inwestycji i nie ma on obowiązku uwzględniać oczekiwań stron postępowania. Z uwagi na to, zarzuty odwołania odnoszące się do nieuzasadnionego przyjęcia, że przedstawione rozwiązanie jest jedynym możliwym wariantem przebiegu drogi rowerowej oraz braku analizy innej koncepcji lokalizacji inwestycji, uznać należy za bezzasadne.

Na marginesie zauważyć należy, że w orzecznictwie sądowoadministracyjnym (por. wyrok NSA z 3 września 2014 r., sygn. akt II OSK 1730/14), wyrażono wprawdzie pogląd, że należy dopuścić weryfikację zasadności żądania w zakresie ewentualnego istnienia rozwiązania alternatywnego zapewniającego możliwość realizacji tego samego celu publicznego przy ograniczeniu stopnia ingerencji w prawo własności osób trzecich, jednakże pogląd ten może znaleźć swoje uzasadnienie w szczególnych sytuacjach, w których dochodzi do rażącego naruszenia zasady proporcjonalności w taki sposób, że interes publiczny nie może stanowić uzasadnienia dla rozmiaru ingerencji w prawo własności (por. wyrok NSA z 14 lutego 2019 r., sygn. akt II OSK 3382/18). W niniejszej sprawie taka dysproporcja nie występuje.

Ponadto, mając na uwadze brak aprobaty odwołujących wobec przejęcia części ich nieruchomości pod realizację inwestycji drogowej, wyjaśnić należy, że ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestor, decydować będą o dopuszczalności wybudowania obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, rodzaju obiektu budowlanego i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Niedopuszczalna jest zatem sytuacja, w której uprawnienia właściciela nieruchomości całkowicie ograniczają uprawnienia inwestora. Uzależnianie funkcjonowania dróg publicznych od wyrażenia zgody przez osoby prywatne nie byłoby do pogodzenia z charakterem inwestycji, stanowiącej realizację celu publicznego.

Zaprojektowanie inwestycji pozostawia się specjalistom posiadającym odpowiednie przygotowanie zawodowe, a nie powinny decydować o tym strony postępowania, których nieruchomości zostały objęte wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, gdyż żaden z przepisów specustawy nie przewiduje takich uprawnień.

Należy stwierdzić także, że zdecydowana większość inwestycji publicznych, zwłaszcza inwestycji drogowych, realizowana jest na terenach, które w znaczącej części stanowią własność prywatną. Jednak wynikające z zakresu inwestycji naruszenie prawa własności dokonywane jest w sposób przewidziany na gruncie obowiązujących przepisów i w zgodzie z nimi oraz, co istotne, za odszkodowaniem, które uwzględnia wszelkie składniki majątkowe znajdujące się na części nieruchomości przejmowanej pod realizację inwestycji drogowej, ustalone decyzją organu w odrębnym postępowaniu.

Zauważyć przy tym należy, że stosownie do art. 13 ust. 3 specustawy w przypadku, gdy przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia tej części nieruchomości, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego. Ustawodawca zabezpieczył zatem interesy właścicieli nieruchomości, które jedynie w części niezbędne są do realizacji inwestycji, a pozostałe części nieruchomości na skutek podziału nie nadają się do prawidłowego wykorzystywania na dotychczasowe cele. Roszczenie o wykup całej nieruchomości w trybie ww. przepisu ma charakter cywilnoprawny, dlatego może być dochodzone wyłącznie w postępowaniu cywilnym przed sądem powszechnym.

Podkreślić należy także, że w kontrze do interesu właścicieli nieruchomości, którzy optowaliby za nienaruszalnością zagospodarowania ich własności i otoczenia, stoją potrzeby drogownictwa. Te drugie są pilne, a zarazem trudne do realizacji, gdyż drogi, jako budowle duże, ciągnące się przez kilometry i nie dające się łatwo kształtować, nieuchronnie przechodzić muszą obok prywatnych posesji, a nawet przez nie. To właśnie potrzeby budowy dróg wymusiły w ostatnich dziesięcioleciach na ustawodawcy przyjęcie takich restrykcyjnych rozwiązań, jak te zawarte w specustawie (por. wyrok WSA w Poznaniu z 5 sierpnia 2020 r., sygn. akt II SA/Po 65/20). Specustawę charakteryzuje więc bardzo szybki i „bezdyskusyjny” tryb postępowania wywłaszczeniowego. Może on budzić wątpliwości co do swoich ekonomicznych i społecznych skutków, ale takie są właśnie obowiązujące wzorce prawne. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16 października 2012 r. (sygn. akt K 4/10), radykalne skrócenie i uproszczenie procedury wywłaszczeniowej jest niezbędne, gdyż konieczność działania organów według innych reguł „paraliżowałaby prowadzenie inwestycji drogowych”. Inaczej mówiąc, w odniesieniu do przepisów specustawy stosuje się rzymską paremię „*dura lex, sed lex*” („surowe prawo, ale jednak prawo”).

Oczywiście w praktyce, w postępowaniach z zakresu zezwoleń na realizację inwestycji drogowych określanie kształtu inwestycji może następować nieco bardziej elastycznie. Organom udaje się niekiedy porozumieć z inwestorem i osiągnąć kompromisowe rozwiązanie. Elementy takiego działania wystąpiły również w niniejszej sprawie - na przykład gdy organ II instancji przekazywał Pełnomocnikowi zarządcy drogi uwagi odwołujących w celu zajęcia stanowiska. Powyższe nie zmienia jednak faktu, że ustępstwa w zakresie zmiany lokalizacji inwestycji wymagają akceptacji inwestora, gdyż to on jest dysponentem

wniosku. Organ administracji publicznej w trakcie postępowania może „wymusić” na zarządcy drogi pewne zmiany tylko metodami pośrednimi wynikającymi z procedury administracyjnej (por. art. 11c specustawy w związku z art. 79a § 1 k.p.a.) i tylko wówczas, gdy jest w stanie wykazać, że postępowania zmierza nieuchronnie ku decyzji odmownej. W przedmiotowej sprawie Pełnomocnik zarządcy drogi nie zdecydował się na odstąpienie od przyjętych rozwiązań projektowych, a i zarazem nie można też zarzucić inwestorowi naruszenia prawa, które mogłoby prowadzić do wydania przez organ decyzji odmownej w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Z uwagi na zajęcie części nieruchomości należących do odwołujących - tj. działek o nr. ewid.: [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO], powstałych z podziału działek o nr. ewid.: [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] - przysługuje im odszkodowanie w trybie specustawy (ustalone decyzją Starosty Czarńkowsko-Trzcianeckiego w odrębnym postępowaniu), zaś za inne szkody możliwość uzyskania odszkodowania na zasadach ogólnych. Jeżeli w związku z przejęciem części działek odwołujący uważają, że doznali szkody, to mogą skorzystać ze stosownego powództwa cywilnego i przedstawić dowody na okoliczność powstałej szkody i jej wielkości. Argumentacja tego rodzaju w postępowaniu dotyczącym zezwolenia na realizację inwestycji drogowej ma jednak charakter interesu faktycznego, a więc takiego, który nie może stanowić prawnej przeszkody dla wydania decyzji administracyjnej. Nie istnieje taki przepis prawa, który pozwalałby na odmienne stwierdzenie.

Odnosząc się następnie do zgłoszonych w odwołaniu obaw co do ograniczenia widoczności w trakcie wyjazdu z nieruchomości, a także zwiększenia zagrożenia w ruchu drogowymi oraz niebezpieczeństwa dla rowerzystów, zauważyć należy, że za opracowanie projektu inwestycji w sposób zapewniający bezpieczeństwo użytkowania odpowiada projektant, a nie organ udzielający zezwolenia na realizację inwestycji w postaci decyzji. Tym samym, organ zatwierdzający PZT i PAB oraz wydający pozwolenie budowlane kontroluje wyłącznie, czy zostało złożone stosowne oświadczenie o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej, co - jak wyżej wskazano - w niniejszej sprawie ma miejsce, a całkowitą odpowiedzialność za zgodność projektu z prawem ponosi projektant. Tak określona odpowiedzialność projektanta ma stanowić gwarancję dla inwestora, ale i dla organu, że projekt został opracowany zgodnie z przepisami.

Zamierzonego skutku nie może odnieść także zarzut odwołujących dotyczący wymiernych strat majątkowych (tj. spadku wartości nieruchomości), jakie przyniesie im realizacja przedmiotowej inwestycji drogowej. Wskazać należy bowiem, że organ wydający decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji w jej kształcie określonym przez inwestora. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku inwestora pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Przedmiotem orzekania zarówno przez Starostę Czarńkowsko-Trzcianeckiego, jak i Wojewodę Wielkopolskiego, nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku odwołujących, jako czynnika decydującego o wyborze przez inwestora konkretnych rozwiązań technicznych, i w tym

zakresie podnoszone przez odwołujących zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do uwag i zastrzeżeń dotyczących utrudnionego wjazdu i wyjazdu z nieruchomości odwołujących, zauważyć należy, że inwestor wypełnił ciążący na nim obowiązek zapewnienia nieruchomościom dostępu do drogi publicznej, zaś Wojewoda Wielkopolski orzekający w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej nie posiada uprawnień do nakazania Wnioskodawcy zmiany przyjętych rozwiązań, w tym w zakresie zaprojektowanych zjazdów, w sytuacji gdy pozostają one zgodne z obowiązującymi przepisami. Wyjaśnić przy tym trzeba, że zjazd ma być odpowiedni, co nie oznacza, że ma być zgodny z oczekiwaniami stron postępowania. Brak jest bowiem przepisu prawa, który nakazywałby zapewnienie określonego charakteru dostępu do drogi publicznej, bądź projektowanie dostępu zgodnie z żądaniem osoby zainteresowanej.

W kontekście zaś przywołanego w odwołaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zwrócić należy uwagę na art. 11i ust. 2 specustawy, zgodnie z którym „w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”.

Jak szeroko podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez skarżących w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strony nie zostały przekonane co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strony mają bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności ich zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok WSA w Łodzi z 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1329/08).

Podsumowując, po przeprowadzonym postępowaniu odwoławczym organ II instancji ostatecznie uznał, że przebieg planowanej inwestycji i przyjęte rozwiązania są zgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił inwestor w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek inwestora, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona decyzja - poza uchybieniami omówionymi i skorygowanymi w niniejszej decyzji - nie naruszają prawa, a wniesione zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Wniosek o wstrzymanie natychmiastowej wykonalności zaskarżonej decyzji został zaś rozpatrzony w odrębnym postanowieniu z 7 sierpnia 2025 r. (znak: IR-III.7821.39.2024.PS) odmawiającym wstrzymania natychmiastowego wykonania decyzji organu I instancji.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja jest ostateczna w toku instancji. Na decyzję przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, przy ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Od skargi należy uiścić wpis stały w wysokości 500 zł, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego.

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, o których mowa w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.), a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności;
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy;
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

z up. Wojewody Wielkopolskiego

Łukasz Michalski
Kierownik Oddziału
Wydział Infrastruktury

Załączniki:

- 1) Mapa w skali 1:500 z zaznaczoną linią rozgraniczającą teren (rys. nr 3.1÷3.3);
- 2) Projekt zagospodarowania terenu;
- 3) Projekt architektoniczno-budowlany.

Otrzymują:

- 1) Starosta Czarnekowo-Trzcianiecki (1 egz. wraz z 2 kompletami załącznika nr 1 i 1 kompletem załączników 2÷3);
- 2) Pan Rufin Jarka, jako pełnomocnik zarządcy drogi (2 egz. wraz z 1 kompletem załączników);
- 3) Pan [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (1 egz. bez załączników);
- 4) R.pr. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE], jako pełnomocnik pani [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] i pana [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (1 egz. bez załączników);
- 5) Aa (1 egz. wraz z 1 kompletem załączników).

Do wiadomości:

- 1) Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Czarnkowie (1 egz. wraz z 1 kompletem załączników nr 2÷3);
- 2) PODGiK w Czarnkowie (bez załączników) - doręczenie elektroniczne.

Sprawę prowadzą:

inspektor wojewódzki Patryk Stojanowicz,

tel. 61 854 1081, e-mail: pstojanowicz@poznan.uw.gov.pl;

specjalista Adrianna Krańska,

tel. 61 854 1754, e-mail: akranska@poznan.uw.gov.pl.

W treści niniejszej decyzji „wyczerńiono” informacje, które zostały wyłączone z obowiązku publikacji na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (RODO).

Autor wyłączenia danych: Patryk Stojanowicz